

142

мисо, как иште бр малко да те прѣдне ~~вондр.~~

— „Аиде, аиде! да вртвим!“ — „Е, аиде!“ Успиме. Успиме
визуем в лозенко, прони, етисама пак визуем в
копант., „Аиде, куче, оиде!“ Вше една мѣра.

— Е, куче мисо, туркни мѣ двѣ: едната ни кара
оно ни каратше еднѣ, пак да мѣ и бѣ да остане
коп и ар падна в неволѣ.“ — „Аиде, куче, ни и
испод!“ — Е, рекаш ерѣтѣ, кога доиде ера поштѣ,

ни пак се прѣстори на укрѣпа, кои иже те
~~трѣмѣ~~
пубавѣ, иже те исневи мѣ на ~~спѣва~~
мѣ на туркѣма, за да земе покрѣ да те одере;

ти погавѣ по стѣбана кадош.“ Мислуваши ка-
правни новѣ кофѣ в кадан пошти. Доиде поштѣ,
и како в видѣш укрѣпа, прѣсудаме в не двѣ на
турѣ и рекаш „Сѣе вѣки нѣма да мѣ изѣтраш!

Не вѣрѣшѣ пошти, вѣкаш мислуваши и туркѣма
да се вртѣ: вше се вѣрѣше се в порѣма, за да
сѣма и прѣмаши ка пошти да вѣка: „Идѣ
педно, поведно, брѣде сѣмаш, кога за кофѣш
ни кофѣ! Вѣкаш мѣ мислуваши на стѣбана и
се какош да се земе покрѣ да те одере. Попадѣма:

сѣма дошѣ да вѣди какѣш кофѣш носи пошти; ме-
да пасѣш, мѣда пакѣш иже мѣвѣш, какош да
пѣшѣш поштѣ, оно неволѣ, какош ни кофѣ, ни ко
вѣкаш бѣше.“

„Ага, поше, рекаш ти, аиде те ~~спѣва~~
мѣра мѣ дрѣма, а!“ — „Мори, какош казваш,
попадѣш, не е мѣ на стѣбана?“ — „Вѣкаш вѣди,“ мѣ
рекаш попадѣш.

„Ага, пакѣш мѣ, ~~и мислуваши!“~~
рекаш пошти. Мислуваши поговѣ бѣла вѣш при
порѣма и на ижемаше, за да те се сѣма на кофѣ:
„Какош поштѣ, испашѣш поштѣ; не мѣ мѣ надѣшѣш